

[Klaus Hækkerup]

Lad mig så sige til ministeren, når han begynder at blive lidt polemisk og snakker om de partier, det kaldet sig arbejderpartier, at jeg ikke ved, om Socialdemokratiet er et arbejderparti, men vi opfatter os selv som et lønmodtagerparti, ligesom vi vel heller ikke mere opfatter Venstre som et bondeparti. Det var ikke os, der prioriterede gymnasieskolen op, da man udvidede undervisningsmulighederne i gymnasieskolen og ikke gjorde noget for de erhvervsfaglige grunduddannelser.

Det er også os, der har foreslået, at man nu tager fat på den betænkning, som blev afgivet, om at koordinere landbrugs- og efg-uddannelserne. Vi har heller ikke her set noget udspil fra regeringen, det synes jeg at jeg savner. Jeg vil godt nævne, at vi ikke er på jagt efter landbrugsskolerne. Vi har netop i det beslutningsforslag, vi har fremsat i dag, peget på muligheden af at bruge den ledige kapacitet på vores landbrugsskoler til at give en landbrugsuddannelse til en række unge, og for den sags skyld også ældre, fra Østlandene, så de kan få et landbrug, der er på højde med det danske.

Når ministeren så henviser til arbejdsløsheden i Danmark og henviser til Sverige, hvor man overhovedet ikke har nogen arbejdsløshed, vil jeg da gerne spørge ministeren: Hvis nu ministeren gik til regeringen og anbefalede en devaluering på 23 pct., som jo var forudsætningen for, at Sverige har kunnet opleve den højkonjunktur, vi har set, og jeg gik til Socialdemokratiet og anbefalede, at vi arbejdede for en løntilbageholdenhed, så vi kun havde en lønudvikling, der svarede til udlandets, så ville vi jo sagtens kunne forøge vores eksport, så ville vi jo sagtens kunne opleve en højkonjunktur i Danmark som den, man har i Sverige.

Men er det ikke regeringen, der bestemt har fastholdt, at man ikke skulle devaluere? Og er det så ikke lidt forkert, at man bare står op og henviser til Sverige?

Eva Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti kan naturligvis tilslutte sig de hensigter, der ligger bag de to beslutningsforslag, og det tror jeg såmænd også vi kommer til at høre fra samtlige ordførere i denne sag. Man kan måske vende tilbage og med fru Birte Weiss' ord fra en tidligere sag på dagsordenen sige, at dette var de gode hensigters parade, og det oplever vi så en gang til.

Men jeg vil gerne sige, at vi vil ikke til sin tid stemme for de to beslutningsforslag. Det hænger sammen med, at vi ikke mener, at de løsningsmetoder, man anviser i forslagene, er de rette, og derfor kan vi naturligvis ikke stemme for måden at løse problemerne på, selv om vi anerkender hensigten.

På længere og på lang sigt er det selvfølgelig klart, at løsningsmodellen er, at vi fører en økonomisk politik i Danmark, som sikrer vækst og fremgang såvel i samfundet som i erhvervslivet. Vi har jo så sent som tirsdag den 7. november 1989 haft lange drøftelser af dette i Folketinget, bl.a. på baggrund af regeringens økonomiske reform, som var lagt frem, men alle ved jo også, at der ikke kunne skabes enighed om en løsning på dette punkt. Så indtil vi har fundet en langsigtet økonomisk løsning, er det klart, at der må være andre tiltag, vi tager op. Der er bestemt også områder, vi kan gøre noget på, og jeg vil navnlig understrege, at der også er områder, hvor regeringen har gjort noget og har tilkendegivet, at man også vil gøre noget fremover.

Men det, der er væsentligt for os, det er, at vi ikke må forøge de offentlige udgifter, og vi vil derfor ikke medvirke på dette felt til nogen løsning, som forøger de samlede offentlige udgifter. De løsninger, der foreslås, skal altså finansieres via omstrukturering eller for at sige det på ganske almindeligt dansk ved besparelser på andre felter i det økonomiske budget.

Om de to forslag vil jeg konkret sige, at jeg på alle områder er enig i de bemærkninger, som undervisningsministeren fremsatte, og derfor vil jeg ikke gentage dem her, men komme med nogle få supplerende bemærkninger.

Med hensyn til forslag nr. B 5, som handler om 14.000 pladser til de afviste ved de videregående uddannelser, vil jeg gerne sige, at i det finanslovsforslag, som Folketinget har til behandling i øjeblikket, ligger der et forslag om at skabe yderligere 6.000 uddannelsespladser over de næste 4 år for at gøre noget ved den pukkel. Der er også forslag til, hvordan de finansieres. Så må vi jo se, om der er nogen, der vil medvirke til finansieringen af disse pladser.

I åbningstalen taltes der helt korrekt om et ønske om at skabe 11.000 pladser. Det er, fordi vi skønner, at der er behov for mere end de 6.000 pladser, men vi kunne ikke umiddelbart finde finansieringen af dem. Men hvis der skulle være nogle partier, der på baggrund af debat-